

DELA NOI

Cu fruntea 'n țărână, plângând azi ne vezi
Din slavă, cerescule soare ;
Rugămu-ne ție, azi sufletul nostru
Tu lasă-l departe să sboare.
Trimite și vântul, pribeagul drumet,
El crainicul bolții albastre,
Să ducă departe pe aripa lui
Cuvântul strigărilor noastre.

Acolo, departe, spre soare răsare,
In freamăt de foi din dumbravă ,
Pe veci celuite în marmură rece,
Dorm clipele noastre de slavă.
Voi sunteți acolo, viteji pârçălabi,
Și voi prea cinștiților vornici,
Statornici în cinstea de lege și țară,
In focul credinței statornici.

Acolo dormi și tu, arhanghel bătrân,
Tu, Ștefane, sfânt Voevoade,
Ce-ai scris strălucirea norodului tău
Cu sânge dușman de noroade.
De sfânta ta dreaptă, de spada ta sfântă
Spun toate poveștile slovei,
— Să nu se 'nfioare de numele tău
Nu-i frunză în codrii Moldovei...

Azi mașteră-i vremea... Acum văduvite
 Zac sfintele tale oțele...
 Și luna când trece de milă tresare,
 Căci vede rugina pe ele.
 Amarnic ne poartă pe strâmbe cărări
 Vicleana și vitrega soarte,
 Mărit Voevoade, — în țara ta azi
 Și vise și fulgere-s moarte...

Noi suntem drumeții piticilor vremi,
 Pitici în puțință și vrere,
 Copii fără sprijin ne scurgem viața
 Din dor și din nemângâiere.
 A noastră moșie, frumoasă nespus,
 Grumazul și-a 'ntins spre pierzare,
 Căci brațele noastre azi spadă nu strâng
 Și steag țara noastră nu are...

Măria Ta! Suntem bătuți de nevoi,
 La noi în zadar ară plugul,
 Căci holdelor noastre cu spicul de aur
 Străinul le fură belșugul.
 Am vrea să purcedem cu jertfele laudei
 Dar n'avem nimica la casă.
 Măria Ta! Toate străinii le duc,
 Și numai cu lacrimi ne lasă...

Dar spunem cu toții nevestelor noastre
 Să plângă cu lacrimi de jale,
 Potopuri să treacă și plaiuri și munte,
 Să spele oțelele tale.
 Atunci, când în soare din nou străluci-vor
 — De sus din a ta 'mpărăție :
 Crai tânăr, crai mândru, crai nou să le 'ncingă
 Trimite, rugămu-ne ție!